

пристанища, и сключили съюзъ съ озисмиитѣ, лексовиитѣ, наннетитѣ, амбианитѣ, диаблентитѣ, моринитѣ и менапитѣ¹⁾; и повикали на помощъ и британцитѣ. Тѣ твърдѣ основателно възлагали голѣма надѣжда на много, твърдѣ згодни за тѣхъ и незгодни за римлянитѣ обстоятелства, които трѣбовало значително да ги улеснятъ, а римлянитѣ — да затруднятъ въ водението на войната въ тѣхнитѣ земи и води. По голѣмата частъ отъ градоветѣ, въ които били събрани главнитѣ имъ военно — сухопѣтни и морски сили, срѣдства и способности, били расположены по брѣга на океана, на мисове и носове. Достъпнитѣ къмъ тѣхъ, а заедно съ това блокадата и обсадата имъ били извънрѣдно трудни, по суша — по причина на приливитѣ, а по море — по причина на отливитѣ, които ставали много силни и всѣкога по два пѣти въ деинощие. Освѣнъ това, градоветѣ на венетитѣ и на съюзницитѣ имъ били обезпечени, по сухо — съ трудността за хранението на римлянитѣ въ тѣзи страна, и съ невъзможността, вслѣдствие на това, да стоятъ дълго въ нея, — а по море особено — съ рѣшителното прѣвъсходство на венетитѣ и съюзницитѣ имъ надъ римлянитѣ въ всѣко отношение. Тѣ ги прѣвъсхождали 1) и по броя, и по голѣмината, и по направата и въоръжението и управлението на корабитѣ си, и 2) по знание и опитностъ въ морското дѣло въобще, и особено по отличното познавание на прибрѣжнитѣ води, отайкитѣ, пристанищата и островитѣ, вѣтроветѣ, приливитѣ и отливитѣ на океана, съ една дума — по всичко що се касаяло до плаванетоъ въ него, несравнено по трудно и о-

¹⁾ Всички тѣзи племена обитавали въ днешнитѣ Бретанъ, Нормандия и частъ отъ Швардия.

пасно, отколкото плаванетоъ въ Срѣдиземно море, и по всичко необходимо за това плаване, които нѣща за римлянитѣ били съвсѣмъ неизвѣстни, вслѣдствие на което венетитѣ и съюзницитѣ имъ били твърдо убѣдени, че римлянитѣ не ще извлѣкжтъ никаква полза отъ направенитѣ отъ тѣхъ кораби.

Отъ това се вижда, какви мъжниятий прѣдстояти на Цезаря въ войната съ венетитѣ и съюзницитѣ имъ. И тѣзи мъжниятий трѣбовало още да се увеличатъ съ това, че тѣ неминуемо би повлѣкли слѣдъ себѣ си въстанието на всички, едно слѣдъ друго, племена въ Галлия, както покоренитѣ, тѣй и не покоренитѣ отъ римлянитѣ, но еднакво въдушени отъ ненавистта къмъ римското иго и любовта къмъ независимостта. Цезарь прѣдвидѣлъ всичко това, и за да раздѣли силитѣ на галлитѣ, да въспрѣпятствува на съставянието общъ или поне силенъ противъ него съюзъ отъ племената на Галлия и заедно съ това да обезпечи фланговетѣ и тила си, благоразумно рѣшилъ да раздѣли собственитѣ си сили. Съ тѣзи цѣль той испратилъ Лабиена съ конницата въ земитѣ на тревиритѣ (жители на днешния Триръ съ окрѣга), Красса съ 12 кохорти и голѣмъ брой конница — въ аквитанска Галлия, а Титурия Сабина съ 3 легиона — въ земитѣ на унеллитѣ, куриосолититѣ и лексовиитѣ, първия — за да удържа белгитѣ и отвѣдъ — рейнскитѣ германци, втория — аквитанскитѣ галли, а третия — племената въ сѣверо-западна Галлия. На младия Децимъ Бругъ той повѣрилъ началството надъ флотата и галскитѣ кораби, които събралъ отъ пиктонитѣ (днесъ Poitou), сантонитѣ (Saintonge) и други племена, които се намирали въ миръ съ римлянитѣ, и му заповѣдалъ колкото мо-